

เพ็ญบาย

บทที่ 46

ซัชซัยหายไปหลายวัน แล้วฉัตรแก้วก็ต้องแปลกใจที่ได้ยินน้ำเสียงรื้อรอนรินตึงตังมาทางโทรศัพท์

“แก้วต้องไม่เชื่อแน่ว่าพี่พบอะไร”

เธอถามเหยื่อยหน้า “อะไรกันอีกล่ะคะ พี่ซัชหายไปไหนมา เช็ครอให้เซ็นเป็นตั้ง พอไม่ทันกำหนดจ่าย แก้วเลยต้องเปิดบัญชีใหม่สำรองจ่ายไปก่อน งานไม่เป็นงานอย่างนี้แก้วเปื่อนะ”

“แต่เรื่องที่พี่ไปมานี้สำคัญมากนะ เธอคงไม่รู้หรือกว่าสิ่งที่พี่พบครั้งนี้สำคัญกว่าอะไรทั้งหมดในตอนนี้นี่เลย”

“พี่ซัชพบอะไรคะ”

“หลักฐาน” น้ำเสียงของชายหนุ่มลึงโลด “พี่ไปพบคนๆ หนึ่ง เขาเคยเป็นพนักงานของโรงแรมที่ผูกพันกับอากัญไปพักตอนเกิดเรื่อง เขายืนยันว่าตอนนั้นพี่นะมาพบคุณพ่อและในคืนวันนั้นก็พาคุณพ่อออกไปจากโรงแรม... ไม่ได้พาเดินออกไปนะ แต่ว่าพานั่งรถเข็นออกไป”

หญิงสาวกระแทกเสียงอย่างรำคาญใจ

“พี่นะตายไปแล้ว พี่ซัชยังจะสร้างเรื่องอะไรอีก”

“พี่นะเกี่ยวข้องกับกาตายของคุณพ่อ มันไม่ใช่อุบัติเหตุ”

เธอร้องออกมาอย่างหมดความอดทน “โอ๊ย... ถึงยังไงพี่นะก็ตายไปแล้ว จะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยว ใช่อุบัติเหตุหรือไม่ใช่ พี่นะก็ใช้หนี้กรรมแล้ว ทนทรมานจนตายในป่า... พี่ซัชจะหาเรื่องพี่นะอีกทำไม”

“แล้วถ้าพี่นะยังไม่ตายล่ะ ถ้าเขาไม่ได้หายไปในปีจริงๆ คิดหรือเปล่าว่า มันอาจจะเป็นกลลวงก็ได้”

“คนที่คิดกลลวงคงมีแต่พี่ซัชคนเดียว แก้วไม่เชื่อว่าพี่นะจะทำอะไรแบบนั้น แล้วมันก็ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะทำเลยสักนิดเดียว”

“โธ่วัย...” ชายหนุ่มร้องแล้วส่งเสียงที่บอกความไม่พอใจตามมา แต่แล้วก็กลับพูดเสียงอ่อนลง “ถึงอย่างไรพี่ก็อยากให้แก้วมาเห็นมาฟังคนๆ นี้ด้วยตัวเอง จะได้หูตาสว่างขึ้นบ้าง”

“แก้วไม่ไปไหนทั้งนั้น..!”

“แก้ว พี่ขอครั้งนี้ครั้งเดียวนะ แล้วหลังจากนั้นแก้วจะปักใจเกลียดชังพี่ยังไงก็ตามใจ”

หญิงสาวนิ่งอั้น ความไม่เชื่อถือในตัวพี่ชายต่างสายเลือดคนนี้ ดูจะเป็นเงาติดตามนับจากรู้จักกันเมื่อกว่าสิบปีก่อน เขาไม่เคยทำให้เธอสุขสบายคลายใจไว้นั่นเชื่อถือ แต่ว่าในขณะที่เดียวกันความผูกพันซึ่งสานเป็นใยเหนียวแน่นก็ทำให้เธออดอ่อนไหวไม่ได้

“ก็ได้ค่ะ แก้วจะดูก่อนว่าว่างเมื่อไหร่”

“รอช้าไม่ได้นะแก้ว เราต้องไปกันเลย ไม่อย่างนั้นอาจจะหาตัวคนๆ นี้ไม่พบอีกเลยก็ได้”

“ทำไมล่ะคะ”

“เขาบอกว่าจะไม่รอเรา”

“งั้นก็แล้วแต่เขาก็แล้วกัน”

“ท่าทางเขากลัวๆ” อีกฝ่ายรีบพูด “เขาบอกว่าพอพี่ไปถามเรื่องราวที่โรงแรม เขาก็รู้สึกไม่ปลอดภัย กลัวว่าจะมีใครอื่นตามมาหาเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้เหมือนกัน”

“โธ่เอ๊ย พี่ซัช” เธอร้องออกมา ไม่เชื่อถือเรื่องที่ได้รับฟัง แม้แต่น้อย “เอาเถอะ... แล้วค่อยพูดกันทีหลังก็แล้วกันนะคะ ส่วนเรื่องเช็คถ้าพี่ซัชไม่สะดวกจะมาก็ให้พี่ป๋องเอากลับไปให้เซ็นที่บ้านก็แล้วกัน”

เธอตัดสายโทรศัพท์ด้วยความรำคาญใจ

แต่ว่าซัชซัยรื้อรอนจนทนรอไม่ได้ เมื่อฉัตรแก้วเดินมายังที่จอดรถพร้อมกับวันทนี้อยู่เพื่อที่จะออกไปหาซื้อของตกแต่งบ้านใหม่ รถของชายหนุ่มก็จอดเข้าข้างๆ อย่างไม่สนใจว่ามันจะขวางทางใครบ้างหรือไม่

“พี่ซัช” หญิงสาวอุทานอย่างแปลกใจเมื่อเห็นสภาพของพี่ชายบาดแผลตามตัวของชายหนุ่มแม้จะไม่ใช่แผลสด แต่ก็ทิ้งร่องรอยไว้อย่างเห็นได้ชัด ผ้าปิดแผลที่หลุดออกเผยให้เห็นรอยเย็บของแพทย์บนเนื้อหนังที่บวมแดงและน่าจะทำให้เจ้าตัวรู้สึกเจ็บปวดอยู่พอสมควร

ชายหนุ่มปราดเข้ามาหา “เธอต้องไปกับพี่เดี๋ยวนี้ เวลาจะไม่มีแล้ว ไม่รู้ว่าคุณคนนั้นจะหายตัวไปเมื่อไหร่.....”

ฉัตรแก้วแข็งขี้นงูง “แก้วไม่ไปไหนหรอก แก้วยังไม่ว่าง”

ซัชซัยคิดว่าข้อมือเธออย่างขัดดอกขัดใจ อารมณ์ที่พร้อมจะพลุ่ง
ราวไอน้ำเดือดของพี่ชายคนนี้แม้จะไม่ใช่แปลกใหม่ แต่ก็ทำให้ตกใจ
ไม่น้อย “จะเล่นแ่งไปถึงไหน รู้ไว้เสียด้วยว่าที่ฉันทำทั้งหมดนี้
ก็เพื่อตัวของเธอเองแท้ๆ ยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

ชายหนุ่มจูดร่างบางมาที่ประตูรถ มีใบที่ฉัตรแก้วจะแข็งขี้นและ
วันทนียส่งเสียงร้องห้ามปราม “คุณซัช... มีอะไรก็ค่อยๆ พูดกันซิคะ”
“พี่ซัชจะพาแก้วไปไหน ปล่อยนะ ถ้าไม่พูดให้รู้เรื่องแก้วก็
จะไม่ไปไหนทั้งนั้น”

“มีทางหรือที่ฉันจะพูดให้เธอรู้เรื่อง เธอไม่มีวันฟัง ไม่มีวัน
เข้าใจอะไรทั้งนั้น แต่ฉันแน่ใจว่าหลังจากที่เธอพบพยานคนนี้ เธอ
จะเริ่มฟังฉันบ้าง”

ท่าที่จริงจังของพี่ชายทำให้ฉัตรแก้วตระหนก ซัชซัยเปิด
ประตูรถและกั้นร่างของเธอไว้ด้วยร่างสูงใหญ่ที่เต็มไปด้วยริ้วแรง
ไบหน้าคร้ามเครียดดูคล้ายกับคนที่พร้อมจะทำสิ่งรุนแรงได้ทุกเมื่อ
“ขึ้นรถ ถ้าพยานคนนี้ก็เปลี่ยนใจเธอไม่ได้ ฉันก็จะไม่
พยายามอะไรอีกแล้ว”

หญิงสาวมองวันทนียอย่างรุ่มรวยใจ อีกฝ่ายได้แต่หันซ้าย
หันขวาหวังว่าจะหาคนช่วยเหลือ

“ถ้าเธอไม่ขึ้นรถดีๆ วันนี้นะก็ ฉันจะไปพาอากัญไปด้วยจริงๆ”

คำขู่ทำให้ร่างริ้วๆ ต้องโหนตัวขึ้นไปนั่งบนรถคันสูงอย่างจำใจ
วันทนียได้แต่ถอยหลัง ฉัตรแก้วหันมาพยักพยัดให้ขอความช่วยเหลือ
เมื่อร่างสูงที่บๆ ของพี่ชายเดินพรวดๆ ผ่านหน้ารถไปเปิดประตูอีกด้าน

พอรถยนต์แบบขับเคลื่อนสี่ล้อเลื่อนออกไป วันทนียก็วิ่งกลับ
ไปยังลิฟท์ อีกครู่หนึ่ง บรรดาพนักงานของบริษัทก็เห็นเธอวิ่ง
หน้าตื่นเข้ามา เธอวิ่งไปเปิดประตูห้องทำงานของปองพล
ครั้งนี้ไม่เห็นใครก็ส่งเสียงโวยวายจนผู้คนพากันหันมามอง

“คุณปองล่ะ คุณปองอยู่ไหน”

“เมื่อครู่ยังเห็นอยู่เลย” เป็นเสียงพูดกัน “มีอะไรหรือคุณวัน”

“คุณซัชนะสิ... คุณซัชจูดน้องแก้วขึ้นรถไปแล้ว”

ท่าทางของผู้บอกเล่าทำให้เกิดความเข้าใจในทางลบ หลาย
วันมานี้ท่าที่มันตึงในระหว่างพี่น้องทำให้พูดกันไปต่างๆ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อซัชซัยแสดงความขุ่นเคืองหนักหนา กับพินัยกรรมของชนะชน

“เอ๊ะ มีเรื่องอะไรกัน ทะเลาะกันหรือเปล่า”

“น้องแก้วไม่ยอมแต่คุณซัชจูดขึ้นรถไปจนได้ โอ๊ย ทำยังไงดี!”

กลุ่มคนรายล้อมวันทนียเพื่อจะซักถามเรื่องราวแล้วเจ้าตัวก็มัวแต่
เล่าจนวนลิมเรื่องที่จะขอความช่วยเหลือไปสนิท จนกระทั่งร่างสูงในเสื้อเชิ้ต
แขนยาวสีขาวผ่านกลุ่มคนเข้ามา ความสนใจจึงหันไปยังชายหนุ่ม

“คุณปองมาแล้ว....”

“คุณปอง คุณปองขา” วันทนียปราดเข้าหา รายงานด้วย
น้ำเสียงร้อนรน “คุณซัชจูดน้องแก้วขึ้นรถไปค่ะ”

“อะไรกันคุณวัน ค่อยๆ พูดซิครับ”

พอเข้าใจเรื่องราว ชายหนุ่มก็หันไปคว้าโทรศัพท์บนโต๊ะใกล้ๆ
ต่อหมายเลขของซัชซัย ทว่าสัญญาณขัดข้อง เขาต่อหมายเลขของ
ฉัตรแก้วและก็ได้ผลเช่นเดียวกัน

“ทำยังไงดีล่ะคะ” วันทนียยังคงมีท่าที่ร้อนรน

เสียงถามขริม “คุณแก้วถูกทำร้ายหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ แต่วัน้องแก้วขัดขืนไม่ยอมไป... แต่คุณซัชก็
ลากขึ้นรถไปจนได้”

“ความจริงมันอาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้” ชายหนุ่มพูดอย่าง
เคร่งขริม “ผมว่าพวกเธออย่าคิดมากจนเกิดเหตุไปเลย รอจนผม
ติดต่อคนใดคนหนึ่งได้ก่อนแล้วค่อยคิดใหม่เถอะนะครับ”

“แล้วคุณปองจะไม่ทำอะไรเลยหรือคะ”

“ผมจะไปต่อโทรศัพท์ในห้องทำงาน คิดว่าคงไม่มีอะไรร้ายแรง
เกินเหตุไปเป็นแน่ ทุกคนวางใจเถอะครับ”

สายตาของชายหนุ่มหยุดที่ใบหน้าคมเฉียบของบุษราคัมผู้ซึ่งยืน
อยู่ห่างออกไปจากกลุ่มคนเล็กน้อย ออดไม่ได้ที่จรัสสีสะกดใจขึ้นวูบ

เขารู้สึกมานานแล้วว่าบุษราคัมจงใจสร้างความระแวงแคลงใจ
ขึ้นในระหว่างพี่น้อง ในครั้งนี้เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นกลับมิได้ทำให้
ไบหน้าตางามแสดงความรู้สึกวิตกกังวลแต่อย่างใด

ชายหนุ่มเดินเข้าหา “คุณบุษคิดยังไงกับเรื่องนี้ครับ”

หญิงสาวยกไหล่ “ไม่รู้สิคะ เรื่องของพี่ของน้อง ฉันไม่เห็นหรือคะ”

“คุณคิดว่าเราควรแจ่งตำรวจหรือเปล่า” เขาก็แสดงความเป็นกลางมากกว่าจะเข้าข้างซัซซัยจนไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของฉัตรแก้ว ชายหนุ่มต้องแปลกใจเมื่ออีกฝ่ายสั่นหน้า

“คงไม่จำเป็นมั้งคะ แค่นี้เองขึ้นรถไปด้วยกัน.. จะด้วยความเต็มใจหรือไม่ก็เถอะ ฉันว่ามันไม่มีน้ำหนักพอที่จะทำให้ตำรวจสนใจเลย”

แม้แต่วันนี้เธอก็แปลกใจ รู้ว่าบุษราคัมบ่อนความระแวงแคลงใจในตัวซัซซัยให้ฉัตรแก้วมาตลอด ในบัดนี้บุษราคัมกลับพูดราวกับการกระทำของซัซซัยเป็นเพียงเรื่องในระหว่างพี่น้องที่ไม่มีใตต้องกังวล

บุษราคัมกลับเข้าห้องทำงาน และปองพลก็แยกเข้าห้องของตน เพื่อที่จะต่อโทรศัพท์ถึงใครก็ตามที่จะให้ความสบายใจแก่เขาได้.....

“พี่ซัซแอบเข้าไปในบ้านพี่บุษทำไม โดนสุนัขกัดจนเป็นแผลทั้งตัวแบบนี้ พี่ซัซไม่ขายหน้าบ้างหรือ”

ฉัตรแก้วส่งเสียงต่อว่าพลงกัวยสวายเข้มขัดนิรภัยกับตัวซัซซัยขับรถเร็วในท้องถนนหลวงที่จอแจ เกรงว่าฉัตรแก้วจะเปลี่ยนใจเปิดประตูหนีไปในช่วงที่เขาเผลอ

หญิงสาววิตกกังวล กลัวว่าหากเธอไม่มาด้วย ซัซซัยจะไปก่อวณมารดาพิการที่ถูกทิ้งอยู่ที่บ้านกับคนไม่กี่คน กลับไปครั้งนี้เธอจะต้องขอให้ยุทนาจัดกำลังคนมาดูแลแม่ของเธอเพิ่มขึ้นอีก

“ไอ้หมากระยา” ชายหนุ่มลูบต้นแขนที่มีแผลฉกรรจ์อยู่ใต้เสื้อ

“แก้วยายพี่บุษจริงๆ เขาเป็นผู้หญิงเล็กๆ ตัวคนเดียวแท้ๆ พี่ซัซไม่น่าจะทำอะไรน่าเกลียดอย่างนั้นเลย”

“เฮอะ” ชายหนุ่มกระแทกเสียง “รอไว้ให้ฉันพิสูจน์ได้ก่อนเถอะว่าอะไรเป็นอะไรแล้วเธอจะเข้าใจเอง”

หญิงสาวคิดว่าซัซซัยตั้งต้นด้วยอคติที่ไร้เหตุผลแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“ฉันว่าพี่นะอยู่ที่บ้านของบุษราคัม เขายังไม่ตายอย่างที่พยายามทำให้คนอื่นเข้าใจ”

“ถ้าพี่นะยังมีชีวิตอยู่จริง แก้วจะยกทุกอย่างที่เป็นของแก้วให้พี่นะหมดเลย”

อีกฝ่ายกระแทกเสียงหัวเราะเยาะหยัน

“เธอยังรู้จักพี่นะน้อยเกินไป ไม่รู้หรือกว่าเธอกำลังพูดถึงอะไรอยู่”

“หมายความว่ายังไงคะ” ฉัตรแก้วหันขวับ ชิงชิงน้ำเสียงและการเลือกใช้อ้อยคำของอีกฝ่ายเสียจริง “พี่นะเป็นพี่ชายที่ดีที่สุดและเป็นคนที่แก้วรักที่สุดด้วย”

น้ำเสียงอีกฝ่ายสมเพชเวทนา “ฉันถึงบอกยังไงล่ะว่า เธอไม่รู้ ว่ากำลังพูดถึง ‘อะไร’ อยู่” ซัซซัยยังคงย้ำคำเดิม “ตลอดเวลาตั้งแต่ฉันจำความได้ พี่นะคือตัวปัญหาของครอบครัว เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้ถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่เล็กๆ เขาก่อวณมากจนแม่ทนไม่ได้แล้วตรอมใจตาย จนโตขึ้นมาก็ทำแต่เรื่องเดือดร้อนไม่ได้หยุดหย่อน”

ดวงตาของคนฟังวาววาบด้วยความโกรธ เพราะที่เธอได้รู้ได้เห็นนับแต่เข้ามาร่วมชายคาบ้าน คนที่เป็นปัญหาคือซัซซัยต่างหาก ทั้งๆ ที่เขาเป็นลูกรักที่ถูกพ่อแม่เอาใจมาแต่เล็กจนเสียคนขณะที่ทั้งสองปฏิบัติต่อชนชนอย่างเห็นห่างทอดทิ้ง

“พี่ซัซพูดว่าพี่นะก่อวณจนแม่พี่ตรอมใจตายได้ยังไง พี่ซัซต่างหากที่อยู่กับพ่อแม่ ส่วนพี่นะอยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่ยังเล็ก”

“เพราะว่าเขาทำแต่เรื่องเดือดร้อนถึงได้ถูกส่งไปโรงเรียนประจำ” อีกฝ่ายยังคงย้ำคำบอกเล่า “รู้ไว้เสียด้วยว่าตอนเด็กๆ พี่นะเป็นโรคจิตชอบทรมาณสัตว์ตัวเล็กๆ แล้วเฝ้าดูมันตาย เพราะอย่างนั้นพ่อถึงพาไปเข้าโรงเรียนประจำที่เข้มงวดเพราะแม่ทนพฤติกรรมของเขาไม่ได้”

“แก้วไม่เชื่อ พี่ซัซโกหก” เธอร้องออกมาอย่างสุดจะทน ซัซซัยยกไหล่ “ก็ตามใจเธอ”

“แก้วเศร้าใจเหลือเกินที่พี่ซัซพูดถึงพี่นะแบบนี้ ถึงแม้ว่าตอนนี้ทุกคนจะจากไปหมดแล้ว พี่ซัซก็ยังโยนบาปให้พี่นะ”

“เธอไม่รู้หรือว่าพี่นะทำอะไรได้บ้าง”

“แต่แก้วรู้ว่าพี่ซัซทำอะไรได้บ้าง” เสียงสะท้อนย้อนทันควัน ภาพถนนจำแดดมีรถวิ่งสวนมาไม่สิ้นสุด น้ำตาเธอคลอแล้วไหลเป็นทาง.....